

Skarga wniesiona dnia 23 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów**(Sprawa C-312/04)**

(2004/C 228/64)

Dnia 23 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Niderlandów sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Güntera Wilmsa i Alexandra Weimara.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że Królestwo Niderlandów uchybiło zobowiązaniom z art. 2 ust. 1, art. 6 ust. 2, art. 10 ust. 1 i art. 11 rozporządzenia Rady (EWG, Euroatom) nr 1552/89⁽¹⁾ z dnia 29 maja 1989 r. w sprawie wykonania decyzji 88/376/EWG, Euroatom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot, gdyż:

a) w okresie do 1 stycznia 1992 r. w licznych przypadkach, w których podejrzewano nieprawidłowości w odniesieniu do transportów objętych karnetem TIR, nie podjęło bezzwłocznie wymaganych czynności, które umożliwiłyby ustalenie w porę roszczeń Wspólnot odnośnie ich środków własnych,

b) w okresie od 1 stycznia 1992 r. do końca 1994 r. w licznych przypadkach, w których podejrzewano nieprawidłowości w odniesieniu do transportów objętych karnetem TIR, roszczenia Wspólnot odnośnie ich środków własnych ustalało z opóźnieniem i w wyniku tego środki te przekazywało Komisji z opóźnieniem, oraz

c) odmawia zapłacenia związanych z tym odsetek za zwłokę;

2) obciążenie Królestwa Niderlandów kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

W wyniku inspekcji przeprowadzonej w Niderlandach w 1997 r. Komisja stwierdziła opóźnienie w ustalaniu środków własnych z ceł. Opóźnienie to dotyczyło nierozliczonych karnetów TIR, przyjętych w okresie od 1991 r. do 1993 r. i w stosunku do których żądanie zapłaty zostało wysłane przez władze niderlandzkie z opóźnieniem.

Niezależnie od faktu, że przed rokiem 1992 nie istniały szczególne przepisy wyznaczające termin, w którym po normalnym ukończeniu transakcji wyjściowe urzędy były zobowiązane do działania, nie można wnioskować, że Państwa Członkowskie nie były zobowiązane do podjęcia czynności zanim stwierdzono naruszenia i ewentualnie ustalono, gdzie naruszenie miało miejsce. Władze niderlandzkie nie podjęły działania ze starannością wymaganą do zabezpieczenia interesów finansowych Wspólnoty. W przypadkach, o których tu mowa, żądania zapłaty wysyłane były w terminach wahających się od dwóch lat i czterech i pół miesiąca do dwóch lat i dziesięciu miesięcy od przyjęcia karnetów. Zdaniem Komisji takie długie okresy czasu nie mogą być postrzegane jako zgodne z wskazaną niezwłocznością.

Od 1 stycznia 1992 r. odpowiednie przepisy wspólnotowe w związku z art. 11 Konwencji TIR przewidywały określone

terminy, w których Państwa Członkowskie zobowiązane były przedsięwziąć konieczne środki. Komisja nie zgadza się ze stanowiskiem władz niderlandzkich, że wspomniane terminy zawarte zostały jedynie w przepisach administracyjnych, a nie w regulacjach ustawowych, oraz że rozpoczęcie poboru przed ukończeniem postępowania uzupełniającego w sprawie ustalenia podatku nie jest prawnie dozwolone.

Jak wykazała inspekcja dokonana przez Komisję, Niderlandy dokonywały poboru średnio w rok po wygaśnięciu (ostatecznego) terminu 15 miesięcy i w ten sposób opóźniały przekazanie środków własnych na rzecz Komisji; stąd Niderlandy są zobowiązane do zapłaty odsetek za zwłokę.

(¹) Dz.U. L 155, z 6.7.1989 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana z dnia 12 lipca 2004 r. w sprawie R.M. Torres Aucejo przeciwko Fondo de Garantía Salarial**(Sprawa C-314/04)**

(2004/C 228/65)

Dnia 26 lipca 2004 r. do Sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana (Najwyższy Trybunał Sprawiedliwości Regionu Walencja) z dnia 12 lipca 2004 r., w sprawie R. M. Torres Aucejo przeciwko Fondo de Garantía Salarial (fundusz gwarancji wynagrodzeń)

Tribunal Superior de Justicia de la Comunidad Valenciana zwrócił się do Trybunału Sprawiedliwości o udzielenie odpowiedzi na identyczne pytania, jak pytania, które zostały przedłożone w sprawie C-520/03. (¹)

(¹) Dz.U. C 59 z 6.3.2004.

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej**(Sprawa C-317/04)**

(2004/C 228/66)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga skierowana przeciwko Radzie Unii Europejskiej wniesiona przez Parlament Europejski., reprezentowany przez R. Passosa i N. Lorentza, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Rady 2004/496/WE z dnia 17 maja 2004 (¹);

— obciążenie strony pozwanej całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament opiera swoją skargę na pięciu zarzutach.

Dwa pierwsze zarzuty podważają podstawę prawną spornej decyzji. Po pierwsze, w opinii Parlamentu, odwołanie się do art. 95 nie jest uzasadnione, szczególnie biorąc pod uwagę ostatnie orzecznictwo Trybunału dotyczące wykładni tego przepisu; ponadto art. 95 nie uzasadnia kompetencji Wspólnoty do zawarcia porozumienia, ponieważ reguluje ono kwestię przetwarzania danych wyłączonych z zakresu stosowania dyrektywy 95/46 w sprawie ochrony danych osobowych. Po drugie, porozumienie to pociąga za sobą zmianę powyższej dyrektywy, przyjętej w trybie przewidzianym art. 251 TWE, i dlatego mogło być zawarte jedynie po uzyskaniu uprzedniej zgody Parlamentu.

Trzecim zarzutem Parlament wskazuje, że porozumienie zostało zawarte z naruszeniem praw podstawowych, a zwłaszcza prawa do ochrony danych osobowych w jego zasadniczych aspektach, a także stanowi nieuzasadnioną ingerencję w życie osobiste, co jest sprzeczne z art. 8 Europejskiej Konwencji Praw Człowieka.

Zarzut czwarty dotyczy naruszenia zasady proporcjonalności, zwłaszcza w sytuacji, gdy porozumienie przewiduje przekazywanie nadmiernej ilości danych dotyczących pasażerów, a także, gdy te dane są przechowywane zbyt długo przez władze amerykańskie.

Wreszcie, Parlament powołuje się na brak wystarczającego uzasadnienia dla wydania tak szczególnego aktu, a także na naruszenie zasady lojalnej współpracy przewidzianej przez art. 10 WE, szczególnie w kontekście niecodziennych okoliczności towarzyszących przyjęciu spornej decyzji, które nastąpiło podczas procedury wnioskowania do Trybunału Sprawiedliwości o wydanie opinii 1/04 co do aspektów, które stawały wyraźnie zapytania natury prawnej.

(¹) Decyzja Rady 2004/496/WE z dnia 17 maja 2004 r. w sprawie zawarcia Porozumienia pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi Ameryki w sprawie przetwarzania i przekazywania danych dot. nazwy rekordu pasażera (PNR) przez przewoźników lotniczych do Departamentu Bezpieczeństwa Wewnętrznego Stanów Zjednoczonych, Biura Cel i Ochrony Granic (Dz.U L 183 z dnia 20 maja 2004, str. 83).

Skarga wniesiona dnia 27 lipca 2004 r. przez Parlament Europejski przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa C-318/04)

(2004/C 228/67)

Dnia 27 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga skierowana przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich wniesiona przez Parlament Europejski., reprezentowany przez H. Duintjera Tebbensa i A. Caiolę, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Parlament Europejski wnosi do Trybunału o:

— stwierdzenie, zgodnie z art. 230 WE, nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich 2004/535/CE z dnia 14 maja 2004 r. (¹);

— obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich całością kosztów.

Zarzuty i główne argumenty:

Parlament Europejski podnosi na poparcie swej skargi cztery zarzuty, a mianowicie: nadużycie władzy, którego dopuściła się Komisja, naruszenie podstawowych zasad dyrektywy 95/46/WE, naruszenie praw podstawowych oraz naruszenie zasady proporcjonalności.

Jeśli chodzi o zarzut nadużycia władzy, decyzja Komisji została przyjęta *ultra vires*, bez przestrzegania przepisów przyjętych w dyrektywie podstawowej 95/46/WE w zakresie ochrony danych osobowych i z naruszeniem w szczególności art. 3, ust. 2, pierwsze tiret tej dyrektywy, dotyczącego wyłączenia działalności wykraczających poza zakres stosowania prawa wspólnotowego.

Parlament Europejski kładzie ponadto szczególny nacisk na następujące aspekty: CBP (Biuro Celne i Ochrony Granic Stanów Zjednoczonych) nie jest krajem trzecim w rozumieniu art. 25 dyrektywy 95/46; decyzja w sprawie odpowiedniej ochrony danych zezwala na przekazywanie danych do innych amerykańskich agencji rządowych, a także do krajów trzecich; decyzja skutkuje naruszeniem art. 13 dyrektywy 95/46 dotyczącego ograniczeń i zwolnień od zasad dotyczących przetwarzania danych osobowych (ograniczenia i zwolnienia zastrzeżone dla Krajów Członkowskich); a także na to, że na podstawie tej decyzji CBP ma bezpośredni dostęp do danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR), który nie został przewidziany przez dyrektywę. W świetle współzależności pomiędzy decyzją w sprawie odpowiedniej ochrony danych a porozumieniem zawartym pomiędzy Wspólnotą Europejską a Stanami Zjednoczonymi, decyzja powinna zostać uznana za nieodpowiedni środek do osiągnięcia zamierzonego celu, a mianowicie nakazu przekazywania danych dotyczących nazwy rekordu pasażera (PNR)